

ARBETAR MAKT

NR 5

1973, Årg. 2, Pris 1:-

AVTALS- RÖRELSEN - FÖRBERED SJÄLVSTÄNDIG KAMP

STÖD RITSEMARBETARNA

Vattenrallarna vid Ritsem gick i strejk i slutet av oktober. De gick i första hand i strejk för att Vattenfall sänkte dagstraktamenten från 36 till 24 kronor om dagen.

Under strejkens gång har man lagt fram fler krav, och den kravlista som överlämnats till Vattenfall, innehåller följande krav:

• Bibehållet traktamente. I det snaraste en höjning med 4 kronor till samma nivå som övriga i Svenska

byggnadsarbetarförbundet (40:-)

• En fri hemresa i månaden.

• Återgång till gamla skifttestider på fredagar.

• Garantier mot hyreshöjningar.

• Ambulansjour i helgerna.

• Strejkkommittén godkännes som förhandlingspart.

Strejken är naturligtvis "olaglig" och stöds inte

av facket. Så därifrån är inget stöd att vänta.

Ritsemarbetarnas strejkkommitté har istället haft kontakt med strejkkommittén från Malmfälten. De har kommit överens om att ekonomiskt stöd till Ritsemarbetarna kan sättas in på gruvarbetarnas Stridsfond, pg. 6 53 60-0. Skriv "Ritsem" på talongen. Pengar kan också skickas via postanvisning, och då är adressen "Strejkkommittén vid Ritsemarbeterna, 970 28 RITSEM". Till denna adressen kan också stöduttalanden och dyl. skickas.

LIP

LIP:s fabriksportar. Arbetet är slut för dagen.

I detta nummer fortsätter vi att berätta om LIP, och utvecklingen där, men också vad LIP betytt för utvecklingen av arbetarkampen i hela Västeuropa. Ännu är det för tidigt att dra några definitiva slutsatser av LIP-rörelsen, men vi gör en sammanfattning av vad LIP kan lära oss. Sidan 3.

CHILE

Knektarna i Chile har tagit makten. Det har vi kunnat läsa i borgarpressen, men försöker de förklara varför facisterna har kommit till makten, och varför det sker just nu? Nej, naturligtvis inte, skulle de försöka så skulle de enbart trassla in sig i en massa motsägelser.

De kan skriva hur många spaltkilometer som helst om den hemska facismen, men de vägrar erkänna att de själva är en grund för facismen, så länge som de inte ställer kapitalets makt i fråga, i handling. Frågan om makten, borgarmakt eller ARBETARMAKT, den frågan ställde nämligen den chilenska arbetarklassen, och då var det slut på den chilenska "demokratien".

Vi gör en analys av Chile på sidan 4, där publicerar vi också ett uttalande från de politiska frångarna i Valdivias stadsfängelse.

IB

Nu har den svenska våldsapparaten visat sitt rätta ansikte.

När polisen och militären inte kunde prata bort alla fakta som Folket i Bild presenterat i IB-affären, valde de den, som de trodde, enklaste vägen - arresterade IB-avslöjarna och gjorde razzia på Folket i Bilds redaktion.

Nu är det inte så enkelt att tysta sanningen, ty den har en, för de maktavande, obehaglig förmåga att komma fram.

På sidan 8 berättar vi om IB-avslöjandet och tar också upp och synar Folket i Bilds handlande i denna fråga.

Ledare:

AVTALS RöRELSEN: HÄR SÄLJES DET SOM SÄLJES KAN

Den 23 november manifesteras klassamarbetsandan på nytt. Då möts nämligen "representanter" från LO och SAF för att börja förhandla om för vilket pris vi skall sälja vår arbetskraft varje år, varje månad, varje dag, varje timme.

UTVECKLINGEN SEDAN FÖRRA AVTALET

Sedan förra avtalet har vi drabbats av massiva pris- och hyreshöjningar. Den reella ökning som gavs genom förra avtalet 1970 (cirka 10%) åts upp av pris- och hyreshöjningar redan under 1971. Sedan dess har hyrorna höjts med 18% och matpriserna med 12%.

LO och SAF talar visserligen om att arbetarna fått ökringar med 27,5%. Då räknar man in arbetstidsförkortningen, sänkt pensionsålder, utjämning av s k "sociala förmåner" och löneglidningen. Detta är allt - så företagets kostnader, men dom kan inte det arbetande folket leva på. En arbetstidsförkortning gör väl inte att vi får högre lön? (Möjligen kan vi extraknäcka, men det är väl inte meningen med arbetstidsförkortningen?).

Nej, vad SAF och LO-pamparna är rädda för är att vi skall börja kräva löner som gnager på företagets vinster, som hotar deras maktsställning. De talar sig varma om "det samhällsekonomiska löneutrymmet", de talar aldrig om "det samhällsekonomiska *vinst*utrymmet", därför att det hotar *deras* existens, inte vår.

AVTALS FÖRHANDLINGARNAS GÅNG

Avtalsrörelsen föregås i år av ett flertal kongresser, där bl a avtalsrörelsen har varit på dagordningen. (Se f ö artikeln om Träs kongress på sid 7).

För LO:s del börjar avtalsrörelsen på "allvar" den 9 november då LO-ledningen lägger fram ett principbud inför representantskapet, som denna ska ta ställning till. Detta principbud skall sedan godkännas av de olika förbundsstyrelserna.

Under november kommer i flera förbund s k avtalskon-

ferenser att hållas. Det är meningen att de valda delegaterna på dessa konferenser ska ta ställning till förbundsstyrelsens förslag och även kunna framlägga egna förslag.

Nu fungerar inte "demokratin" så bra, utan de flesta huvudfrågorna lämnar förbunden ifrån sig till LO och låter dem förhandla om. Så t ex låter Sveriges största fackförbund, Metall, helt omyndigförklara de flesta av de motioner som kom in till årets kongress. Detta genom att låta Metalls eget avtalsråd slukas upp av LO:s förenade. Inte ett självständigt lönekrav driver man.

Den 23 november börjar så mygelspelet på allvar, då träffas nämligen representanter från SAF och LO (centralt samordnade förhandlingar), hur kvarnarna sedan mal känner de flesta till; ett ramavtal träffas, inom vilket sedan förbunden skall fördela vad man lyckats "tilltvinga" sig. Därefter förs förhandlingarna ner på lokal nivå.

DOM FÖRHANDLAR INTE ÅT OSS

Vi vet naturligtvis att LO-topparna inte förhandlar för oss. Nej, de förhandlar för kapitalets fortsatta herravälde, och för detta krävs det bl a en tyst och foglig arbetarklass.

Nu i år vet många att storbolagen aldrig har haft så stora vinster på länge som 72-73 och LO-gubbarna känner sig pressade. Men att tro att de därför kommer driva en militant linje är en illussion. De kommer (och har) i vanlig ordning att tala om "det samhällsekonomiska löneutrymmet", och försöka inbilla oss att det finns en viss del att ta ut vid varje löneförhandling och de kommer aldrig att ens nagga på kapitalisternas profiler.

Nej kampen för högre löner idag, måste naturligtvis knytas samman med kampen för ett samhälle där några kapitalister inte finns, men vägen dit är lång. Redan i dag måste vi organisera oss på ett sätt som

föregriper den framtida organiseringen och vi måste också föra en sådan kamp och ställa sådana krav som ifrågasätter hela samhällets grund.

SJÄLVSTÄNDIG KAMP - DET ÄR ALTERNATIVET

I slutet på oktober gick arbetarna vid kraftverksbygget i Ritsem i strejk. De krav dom ställde var ekonomiska krav, men de valde sin egen kamplledning, sin egen strejkkommitté och detta visar den enda framkomliga vägen, att välja grabbar och tjejer som man litar på och själv delta aktivt i kampen.

Under den kamp som förs och kommer att föras är det detta som pekar framåt, en större och större grupp av kampvilliga och medvetna arbetare växer fram, som är medvetna om att det endast är de själva, i en självständig organisering, som kan segra.

Under denna kamp kommer också medvetandet att växa; att för att få till stånd några varaktiga förändringar måste vi i konkret handling ifrågasätta hela borgarklassens makt. Ställa kravet på ARBETARMAKT.

VÄSTASIEN: BORGARKLASSENS KRIG

Konflikten i Västasien mellan Israel och arabstaterna är ovanlig ur en synvinkel - bägge sidor har nämligen intresse av att den bibehålls (samtidigt som man i FN och liknande församlingar ikläder sig en fredsängels skepnad och försäkrar att man bara vill ha "lugn och ro" från motpartens aggression, en "rättvis uppgörelse" osv). Det faktum att fyra krig utkämpats i området på tjugofem år talar sitt tydliga språk.

Somliga har för vana att beskriva situationen som en motsättning mellan en "progressiv" och en "reaktionär" sida, där antingen Israel eller arabstaterna får spela rollen av den "progressiva" sidan, beroende på vem som står för ordet. När Viveca Heyneman låter känsloträngarna darra i tidningen Arbetaren är således Israel världens mest demokratiska och civiliserade land, med en samhällsordning näst intill fulländad socialism, men genom någon olycklig omständighet omgiven av idel reaktionära shejkdömen, dreglande av oförsonligt hat. Som en Ljusets Riddervakt står Israel i en värld av despoti och medeltida barbari.

När stalinisterna ska försöka sig på att göra en analys av situationen är den precis lika "klassmässig" som vanligt. I Egypten, Syrien och några länder till har "småborgerliga" regimer gripit makten, vilket av allt att döma är att föredra framför den israeliska regimen, som går kapitalismens, dvs storbourgeoisins ärenden. Buden är många om vilken klass som sitter vid makten i de "progressiva" arabstaterna. Vi föredrar dock att fastställa detta genom att granska de faktiska sociala och ekonomiska relationerna och inte efter grader av skenradikal retorik i Sadats deklarationer. Därvid kommer vi ofelbart till slutsatsen att kapitalismen sitter i orubbat bo i både Israel och i de som "progressiva" utmålade arabstaterna. Hittills har dock ingen stalinist försökt sig på illussionsnumret att utnämna Saudi-Arabien som tillhörande det "progressiva läget", vilket vittnar om att stalinisterna ännu inte lyckats befria sig från de sista resterna av verklighetsförankring.

Okay, dom har rätt. I *botten* på konflikten ligger en motsättning mellan en "progressiv" och en "reaktionär" sida: nämligen motsättningen mellan arbetarklassen och borgerskapet. Men det är ingenting annat än lögn och förbannad dikt att någondera blocket skulle representera arbetarklassens intressen. Att den sovjetiska statsbyråkratin ger militärt stöd åt "arabsidan" och den kinesiska statsbyråkratin ger sitt muntliga stöd bevisar inte att

är inte ens statsbyråkratiska. Överallt där statsbyråkratierna kan nosa sig till en chans att få politiskt och ekonomiskt inflytande är dom beredda att utmåla vilken gangsterregim som helst (som Ceylon, Burma, Pakistan) som "framåtsträvande", "socialistisk", "progressiv", "fredsölskande" osv, osv.

På vad sätt kan konflikten mellan arbetarklass och borgarklass leda till fyra krig på ett kvartssekel i ett geografiskt begränsat område? Förklaringen ligger i de inre motsättningarna i Israel och arabstaterna, som hela tiden ruvar under ytan och som hotar att stötta dessa stater i kaos. Det är primärt en klasskonflikt, men till betydande delar även fråga om andra sociala spänningar (som, när de analyseras, ofta visar sig vara kopplade till klasskonflikten).

1966 förekom ett tiotal upplopp i Israel, 1965 inte mindre än 277 strejker. Därtill befann man sig i ett kärvt ekonomiskt läge - minst sagt. Junikriget 1967 löste knuten. I den Heliga Sakens namn grävde arbetarklassen ner stridsyxan. Dom snälla jultomtar - judiska miljonärer i hela världen - lättade på plånboken när deras gudarn var i knipa. Israel gick ur junikriget med en nation i endräkt och stabil ekonomi - något som sällan skådats.

Vad Egypten och Syrien beträffar gällde det för både Sadat och de nya ledarna i Damskus att bevisa sin kompetens för de arabiska massorna. Att efterträda Nasser - den arabiske messian - kunde knappast ha varit en tacksam uppgift. De syriska ledarna var tvugna att visa att de var bättre fighters och mera angelägna att stödja palestiniernas sak än den förutvarande regimen, som så ömkligt misslyckades att bistå den palestinska gerillan, när Hussein av Jordanien beslutat sig för att krossa den i grunden.

Folket kräver bröd och skådespel, kan man inte bidra med bröd får man spela upp det färgsprakande skådespel som det Heliga Kriget innebär. Och hoppas att massorna tiger still och låter sig nöja med sin arma lott några år till. Sen är det dags för nästa rond, ungefär lagom till att världssionismens finansiella stöd till Israel börjar avta och klasskampen skärpas...

Endast en social revolution i arabvärlden kan upplösa den israeliska staten. Endast ett överlägset samhällssystem, ett socialistiskt och från alla unkna muslimska och chauvinistiska rester befriat samhälle kan bevisa för de israeliska arbetarna att palestinierna menar allvar när de talar om en "ara-

skall utmärkas av att den tillhör en viss etnisk grupp, det må vara vilken som helst, utan att den tillhör först och främst en *klass* - arbetarklassen.

Men vägen dit är lång, kanske längre än vägen till en socialistisk revolution i Västeuropa. Konfliktiken i Västasien är och förblir för lång tid framåt en av det 20:e århundradets mest sammansatta och svårlösta kriser.

Du som vill ha bakgrunden till kriget i Västasien - läs tidningen ARBETARMAKT nr 3-4/73.

PRENUMERERA!
pg 38 13 00 — 3
12 nr för 20:-

tidningen

ARBETARMAKT

Årgång 2, nr 5/73

Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Redaktionens adress: tidningen ARBETARMAKT, Box 179, 551 02 JÖNKÖPING

Redaktionens telefonnummer: 036 - 12 56 70

Prenumeration för 12 nummer:

prenumeration	20:-
stödprenumeration	30:-
garantiprenumeration	50:-

Postgiro vid prenumeration:	38 13 00-3
Postgiro vid redovisning, ombuds- försäljning:	20 21 02-0
Postgiro till Stödfonden:	23 71 77-1
Postgiro vid beställningar av äldre nummer och dyl.:	20 75 76-0

Tryck: AB Prinkipo Offsettryck, Stockholm 1973

Detta nummer presslagt 5 november 1973.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer skall vara redaktionen tillhanda senast den 2 december.

Ombud finns på följande orter:

Boden, Bålsta, Eksjö, Göteborg, Huddinge, Härnösand, Jönköping, Kristianstad, Kristinehamn, Lund, Motala, Stockholm, Sundsvall, Uddevalla, Umeå och Östersund.

Är du intresserad av att delta i försäljnings- och agitationsarbetet? Kontakta då: Förbundet Arbetarmakt, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49, Tel: 08/ 31 53 97.

Besançon, 29 september:

"VI ÄR ÖVER 100 000"

Sedan vårt förra nummer presslades, 3 september, har vår analys av LIP-aktionen - som en energikälla för alla kämpande arbetare - gång efter annan bekräftats.

Samtidigt som LIP-rörelsen vunnit allt fastare förankring i den franska arbetarklassen, har arbetare runt om i Europa synbarligen tagit intryck och stärkts av LIP-arbetarnas kamp. För att nämna några exempel: västtyska metallarbetare har gått ut i massstrejker och tillkämpat sig rejäla lönekomensationer för dyrtiden, bilarbetare i Frankrike (Peugeot, Renault- och Berliet-fabrikerna) och Italien (Fiat - se annan plats i detta nummer) har ställt den självständiga massorganiseringen på dagordningen, bönder på Larzac-platån i södra Frankrike vägrar att ge efter på militärens och regeringens krav om mark, m.m.

Det står nu klarare än någonsin, att LIP-arbetarnas kamp stärkt den självständiga arbetarkampen ute i Europa. Man har satt ett frö, revolutionens frö. Och är det något man kan säga om detta frö, så är det att det tycks fallit i god jord.

"VI ÄR ÖVER 100 000"

Solidaritetsarbetet för LIP-arbetarnas kamp fortgår med oförminskad styrka. Ett storartat exempel på detta var den demonstration i Besançon den 29 september, som samlade inte mindre än över 100 000 deltagare! Mot bakgrund av att denna demonstration inte utlysts och sanktionerats av de båda inblandade fackföreningarna, CFTD och CGT, utan var ett initiativ av LIP-arbetarna själva och lokala fackföreningsavdelningar och sympatisörer, måste detta betraktas som något alldeles enormt. Tänk: 100 000 demonstrationer i strilande regn! Det var inte annat än LIP-arbetarna själva, som höll i trådarna för detta jättelika aarangement, slogs med häpnad.

LIP-LARZAC - ETT EXEMPEL PÅ VERKLIG SOLIDARITET

Klart står också, att LIP-arbetarnas kontakter med de kämpande bönderna på Larzac-platån i södra Frankrike, kommit att betyda oerhört mycket för kampens popularisering. LIP-arbetarna, som själva besökt Larzac och där deltagit i demonstrationer och solidaritetsmöten, besöktes nu själva av Larzac-bönderna. På deras gemensamma banderoller kunde man läsa: "Arbetare och bönder i gemensam kamp mot kapital!" Detta, jämte ytterligare fyra fabriksokupationer i Frankrike - som samtliga bär spår av att ha hämtat sin inspiration från LIP, visar med all önskvärd tydlighet på LIP-rörelsens dynamiska kraft.

EN TREDJE LÖNEUTBETALNING...

Tisdagen den 25 september gjorde LIP-arbetarna sin tredje löneutbetalning i egen regi. Den gjordes på hemlig ort, som de två tidigare. Det betyder ca 2,2 miljoner kronor, och detta möjliggjordes främst av att produktionen alltjämt pågår, dagsproduktionen är för närvarande mellan 200-300 klockor, samt att LIP-arbetarnas två ockupationskassor, en i klockor, ca 60 000 och till ett beräknat försäljningsvärde av 12 miljoner kronor, och en i kontanta medel, ett bankkonto som för närvarande uppgår till ca 700 000, har kunnat hållas intakta och gjorts kända.

...MEN OROANDE ANGREPP FRÅN DEN FRANSKA STATEN OCH ARBETSKÖPARNA

Men denna produktion och dessa båda ockupationskassor har inte fått existera och utvecklas utan desperata angrepp från den franska staten och kapitalet. Otaliga razzior mot förmodade tillverkningslokaler och lokala konton, som misstänks för att härröra från den illegala försäljningen av klockor, har gjorts och görs.

Rykten den senaste tiden vill t om göra gällande, att bankkonton spärrats. Tills det att vi fått ett entydigt svar på detta, från LIP-arbetarna själva, ser vi gärna att några kontoutbetalningar till LIP från insamlingar här i Sverige eller annorstädes inte görs, utan att vi låter insamlingarna fortsätta utan några redovisningar för tillfället och inväntar klara besked från LIP-arbetarna om ett eventuellt nytt konto.

ALLA FÖRHANDLINGAR HAR NU STRANDAT

Attityden från regeringen har den senaste tiden skärpts betydligt, och till detta har säkert de strandade förhandlingarna mellan Henry Giraud, regeringens förhandlingsman, och LIP-arbetarnas verksamhet bidragit. De senaste gångerna han besökte Besançon blev han, och hans följe, i det närmaste helt utbuade.

Men det vore blögt att tro, att denna offensiv från regeringen och arbetsköparna inte skulle ha fått delar av arbetarna vid LIP och i fackföreningarna, främst då CGT, att vackla. Regeringens "absolut sista bud", som bl a gick ut på att högst ca 200 arbetare vid LIP "måste avskedas", vann ett obetydligt antal anhängare vid en omröstning. Men detta är nog så oroande, och vacklan som denna måste bekämpas med en intensifierad po-

Från solidaritetsdemonstrationen i Besançon, den 29 september.

VART GÅR LIP-RÖRELSEN?

Nu återstår att se varthän LIP-rörelsen kan utvecklas. Är det en sådd för intensifierad anti-kapitalistisk och utom-parlamentarisk kamp, eller är det ännu bara frågan om en förvisso militant självförsvarskamp, men likväl inom-kapitalistisk och i fackföreningarnas klor? Endast LIP-rörelsen själv kan lämna ett svar på denna fråga. Men ser vi på demonstrationen den 29 september, och de paroller som där fördes fram, tyder det mesta på att LIP-rörelsen är i full färd med att göra upp med sina födslovänder, som t ex att vackla när fackföreningarna rycker in till "undsättning". Det är ett gott tecken.

ERFARENHETER

Vissa grundläggande och viktiga erfarenheter kan vi emellertid redan nu söka sammanfatta:

en självförsvarskamp mot kapitalets alltmer hänsynslösa profitjakt, som i detta fallet tog sig uttryck i hot om massavsked och senare också total nedläggning av fabriken, kan vara en viktig hävstång för den europeiska arbetarklassen att växa ur sina traditionella och ekonomiska rammar.

organisatörerna av solidaritetsarbetets ekonomiska avsnitt, penninginsamlingen, tycks ha haft alltför blödgda drömmar om kapitalets svar på den självständiga arbetarkampen. Talar nu ryktet sant, att regeringen skulle ha spärrat LIP-arbetarnas bankkonto, ja då måste detta ovillkorligen tolkas som en varning för all kommande penninginsamling på detta sätt. Tankarna för en också otvivelaktigt till de svenska gruvarbetarna och deras Stridsfond i Malmfälten, som den senaste tiden haft oroväckande svårt att hävda sig mot reformister och andra fiender till arbetarkampen.

kampen måste alltid stå under de berörda arbetarnas fullständiga kontroll, måste svara mot den konkreta medvetenhet som föreligger eller inte ligger inom ett alltför avlägset perspektiv, och får inte lämnas över åt vare sig diverse vänstergrupper eller fackföreningar. I LIP-fallet har detta väsentligt bidragit till kampens vitalitet och styrka. LIP-arbetarna har konsekvent tillbakavisat varje försök från någon fackförening och vänstergrupp att ställa sig i spetsen för deras kamp. Deltar de i solidaritetsarbetet, på de berörda arbetarnas villkor, är det naturligtvis bra, men att ge efter på eventuella krav om att de ska få diktera och formulera kampens utveckling, är det samma som att underminera kampen och underkänna en marxistisk analys av medvetandeprocessen. Arbetarklassen måste själv,

organisering, göra grundläggande praktiska och teoretiska erfarenheter. I annat fall riskerar varje militant arbetarkamp, liksom själva den socialistiska revolutionen, att berövas sin inboende styrka, och "ersätta" denna med ett falskt "medvetande" och en synnerligen oviss utgång.

Och det är med detta i minnet som vi med tillförsikt kan se LIP-rörelsens framtid an med stor tillförsikt.

Golos Truda

I nästa nummer fortsätter rapporteringen från LIP-kampen, och vi hoppas då kunna lämna utförlig information om de båda ockupationskassorna och vart ekonomiska bidrag i fortsättningen kan skickas

Redaktionen

Solidaritetsuttalanden och rapporter om solidaritetsaktioner skickas till:

Colletig Ouvrier

25 000 Besançon
Frankrike

Solidaritetsarbetet i Sverige

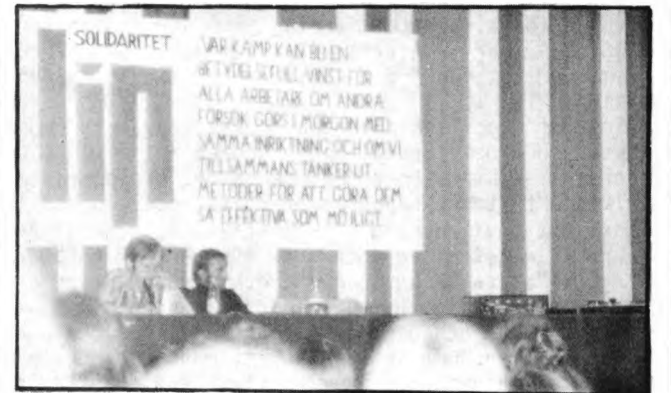
Den 5 september hölls i Stockholm ett solidaritetsmöte för LIP-arbetarnas kamp. Två ledande militanter, Charles Piaget och Michel Pelleret, från LIP-fabriken, deltog bl a i mötet.

I samma veva lät en solidaritetskommitté för LIP-arbetarna konstitueras sig. Trots att detta inträffade för mer än två månader sedan, har till dags datum endast två organisationer slutit upp i arbetet - Förbundet Arbetarmakt och Revolutionära Marxisters Fröbund. Och detta är något vi inte nog kan understryka och belysa - hur handlingsförlamad den stalinistiska "vänstern" står inför aktioner som LIP, och det solidaritetsarbete som med nödvändighet måste följa på dessa. Än en gång har herrar Baude och Bylin avslöjat sig som de organisationsegoister och passiva åhörare till uppmaningar om internationell solidaritet man är.

Du som vill delta i solidaritetsarbetet uppmanar vi snarast kontakta Solidaritetskommittén för LIP-arbetarna, Box 285, 551 02 JÖNKÖPING.

Denna har hittills endast ägnat sig åt en namninsamling och låtit översätta och sprida information från Frankrike, men inom kort beräknar den nationellt organiserade solidaritetskommittén ge ut en dokumentation om LIP-arbetarnas kamp, och den blir viktig att sprida. Slut upp kamrat! Beträffande namninsamlingen, som på Förbundet Arbetarmakt:s initiativ redan samma dag som LIP-fabriken stormades av 3 000 kravallpoliser (14 augusti) cirkulerade ute på arbetsplatser, och på vissa fick karaktären av massuppslutning, beräknas den nu ha givit ca 2 000 namnunderskrifter. Kanske inte speciellt mycket, men insamlingen fortsätter.

Rosta

Från solidaritetsmötet i Stockholm den 5 september.

POLITISK PLATTFORM

FÖRBUNDET ARBETARMAKTS Politiska Plattform, som just nu är under tryckning, antogs av förbundets 1:a kongress i Göteborg i mitten av augusti.

I denna plattform sammanfattar vi vår syn på socialismen och vägen dit. Vi har också lagt stor vikt vid vad vi menar med socialistiskt medvetande, och hur arbetarklassen kan omfatta detta.

Till plattformen har vi lagt vårt handlingsprogram och stadgar. Pamfletten kostar 2:-, inkl. porto.

Beställ och betala direkt över pg. 86 58 50-2 ("ARBETARPRESS, c/o Tidblom").

FÖRBUNDET
ARBETARMAKT

ETT STEG TILLBAKA

CHILE - DET GÅR INTE ATT RÖSTA BORT KAPITALET

Efter det att borgarna i Chile valde den fascistiska modellen för kapitalets diktatur, istället för den borgerligt "demokratiska" har våra borgare här hemma försett oss med utförliga rapporter om fascistens brutala ansikte. Högermän beklagar "marxisten" Allendes död, liberaler hyllar stalinisten Pablo Nerudas diktning. Sossar, som tidigare vägrat att ge Chile betalt för den koppar som fraktats till Sverige, börjar nu efter kuppen att samla in pengar till "Chiles folk".

Men trots att de så utförligt rapporterat från borgarnas blodbad på arbetare och övriga motståndskämpar, så har de inte lyckats prestera någon förklaring till varför fascistkuppen skedde just nu, eller varför Allendes "fredliga väg" till socialismen förbyttes i en våldets återvändsgränd.

LÄRA AV HISTORIEN

Inom den så kallade "vänstern" har kuppen på nytt visat på grundläggande skiljelinjer, främst den mellan en fredlig och parlamentarisk eller en revolutionär väg till socialismen. Folkfrontspolitiken misslyckades med att gradvis förbereda Chile för socialismen. Den misslyckades därför att dess strategi i grunden var icke-socialistisk. Socialismen innebär och förutsätter hela massans aktiva deltagande i kampen för upprättandet och fullföljandet av den socialistiska samhället. Folkfrontspolitiken var den direkta motsatsen: den passiviserade massan, ja direkt motarbetade lantproletariatets och arbetarnas ockupationer av lantegendomar och fabriker. Allt detta under reformismens heliga slagord: "Det är inte dags än, ni begriper inte det här, vi ska ordna det." Samma reformism, som när LO-pampar uppmanar arbetare att inte strejka, som när franska kommunistpartiet 1936 tillsammans med borgarna motarbetar generalstrejken, som när CNT i Spanien 1937 sitter i regeringen och utfärdar direktiv mot arbetarförvaltning av företag, som när maoisterna 1967 slår ner arbetarråden i Shanghai, som när bolsjevikpartiet förbjuder vänsteroppositionen i Sovjetunionen 1929.

Folkfrontspolitiken innebär också två andra omöjligheter. För det första, omöjligheten att använda den borgerliga statsapparaten, denna mot proletariatet riktade förtryckarapparat, för att uppnå förändringar. Detta visade sig bl a i att Allende, antingen han ville det eller inte, var tvungen att använda en lag om "olaga vapeninnehav", och avvärja de arbetare som beväpnat sig. För det andra, är idén om att arbetarklassen och den lägre borgarklassen skulle ha sådana gemensamma intressen, att man genom detta samarbete sakta skulle få tid att stärka arbetarklassens positioner. Som om inte de franska och spanska folkfronterna 1936-39 skulle vara ett tillräckligt exempel på vilka som vinner på denna politik. Men av detta lärde Allende & co ingenting, utan man gav efter bit för bit för borgarnas krav, tills de hade tagit "hela handen".

Andra som heller ingenting lärt, och ingenting vill lära är de svenska reformisterna på Ny Dag/AT, som ondgör sig över att "sektaristerna" hävdar att folkfrontens politik var omöjlig. Eftersom Ny Dags anonyma skribent ingenting lärt, måste han uppfinna ståndpunkter som "sektaristerna" påstår föra fram. Det blir ju enklare på det sättet. Ny Dag menar också, att om folkfronten haft makten i parlamentet, då... ja vad som skulle hänt då får vi naturligtvis inte reda på. Bara en stilla fråga till Ny Dag: Tror ni att fascisterna skulle låtit sig hejdas av att folkfronten haft makten i parlamentet?

Det är inte bara Ny Dag/AT som drar en lans för folkfronten. De får god hjälp av andra, t ex av en ledarskribent på Dagens Nyheter, som i radions "OBS!", fick redogöra för den europeiska vänsterns debatt om Chile! Inte oväntat gav han sitt stöd för folkfrontspolitiken.

DUBBELMAKT - FARAN FÖR BORGARNA

Varför slog då fascisterna till just den 11 september? Allende hade ju uppenbart misslyckats, transportväsendet var lamslaget av åkeriägarnas strejk och därmed hade varudistributionen till stor del upphört.

Nej det var inte Allendes regering som irriterade borgarna, utan det var därför att arbetarklassen och andra lägre skikt hade börjat att organisera sig, börjat att formera en dubbelmakt. Efter kuppörsöket den 29 juli ockuperades över 1000 fabriker, som sedan styrdes av ockupationskommittéer. Redan tidigare (oktoberkrisen -72) hade en samordning av självständiga arbetarorgan börjat ta form, t ex sammanslutningar av arbetare från olika industrier i ett industriområde, "cordones industriales" ("industriebälten") och "commando comunal de trabajadores" ("arbetarkommunråd"). I augusti och september påbörjades en regional och nationell samordning av dessa råd, och en samordning av lantproletariatets och arbetarnas organisationer. Det var denna begynnande dubbelmakt som borgarklassen fruktade: proletariatets början till att organisera sig som klass för sig, och för revolution. Den borgerliga regering som leddes av Allendes kunde inte längre hålla tillbaka arbetarklassen, borgarna fick ta till den öppna diktaturen för att hålla sig kvar vid makten.

Men revolutionen lyckades inte heller - varför? Orsakerna är flera, men den viktigaste var folkfrontspartiernas objektiva förräderi gentemot arbetarklassen. Genom att arbetarna satte sin tillit till folkfrontens löften, förhindrades dels en förberedelse för revolution och mötande av väpnad kontrarevolution, dels försvärades de revolutionära grupperingarnas möjligheter att få gehör för sina idéer. Därför fanns det inte heller någon stark revolutionär organisation, som kunde bidra till formeringen av proletariatet till kamp. MIR (Revolutionära Vänsterrörelsen) är den organisation som trots allt, lyckades bidra en del till de råd som formerades, men man hade verkat allt för kort tid, och var för svaga för att t ex lyckas med den infiltration i krigsmakten man påbörjat.

Nödvändigheten av en väpnad kamp står helt klar, men det är att göra det för lätt för sig att hävda att det enda som behövdes för en segerrik revolution var att beväpna arbetarklassen, och att revolutionen misslyckades för att Allende inte gjorde detta. Vapen måste ju tas någonstans ifrån, antingen köpas för dyra och oftast obefintliga pengar, eller erövrats från armén. Och har man avvärjat armén, så har man i princip redan genomfört revolutionen. MIR arbetade efter linjen att låta sina sympatisörer stanna kvar i armén för att få till myteri där, istället för att dessa fåtaliga MIR-sympatisörer skulle överlämna sina vapen till arbetarna. Men man var som sagt alltför svaga, folk lyssnade främst på folkfrontens paroller, t ex "Nej till inbördeskrig"...

Denna paroll var en from önskan, med "bara" det fallet att den riktades till arbetarklassen. De som ställde parollen, folkfrontens "kommunister" och "socialister", borde förstått att denna paroll spelade borgarklassen i händerna. För borgarklassen lyssnade inte. Man förberedde den vita terrorn...

DEKLARATION:

Kristian Lund, medlem av UBV (Utbildning för Bistandsverksamhet), har arbetat på ett statligt skogsprojekt i södra Chile. I samband med militärkuppen satt han tolv dagar i Valdivias stadsfängelse, där han utsattes för misshandel och tortyr.

I fängelset fanns omkring 500 politiska fångar - 3 brasilianare, 1 ecuadorian och resten chilensare i åldern 15-80 år. Dessa bad Kristian Lund förmedla en deklaration om vad som hänt och vilka politiska slutsatser fångarna dragit av detta.

Den första veckan efter kuppen anhöll militären folk utan bevis, utan urskillning och utan att ha klart för sig vad man skulle fråga om. Det var i denna period inte fråga om tortyr, utan regelrätt misshandel utförd i rent raseri och i flera fall med dödlig utgång. En stor del av soldaterna berusades med alkohol för att kunna slå utan närmare eftertanke. Efteråt började man fabricera ihop falska bevis för att inte förlora prestige. Militärjuntan har sagt att det inte skall finnas politiska fångar, därför fastställer man nu i stället domar som rån, överfall etc.

Den andra veckan då juntan började få klart för sig vilka man skulle leta efter, övergick man från misshandel till systematisk tortyr, bl a under läkarkontroll. Förutom den psykiska tortyren - fingerade arkebuseringar med lösslugg och total isolering - använde man fysisk tortyr. Exempel:

- Slag över öronen tills trumhinnorna spricker.
- Upprepade slag med fingrarna mot ögonlocken.
- Elchocker i nacken, öronen, bröstvårtorna, könsorganen etc.
- Gummislang i munnen med vattenfyllning.
- Utdragning av naglar.
- Glödande cigarett i öronen.
- Slag med gummipåk.
- Slag med spik mot tänderna.
- Nålstick.
- Man tvingar också fången att springa med skorna fulla av krossat glas.

Alla rättegångar som förts har varit utan någon som helst möjlighet att försvara sig. Klasskillnaderna markeras klart. Det är värst för de fattiga, som inte har pengar, inte förstår språkbruket, inte har kontakter.

Juntan har förbjudit de mänskliga rättigheterna. Allt som var lagligt har blivit olagligt och efter detta döms människor. I varje arbetarstrejk finns ett frö av en revolution - i varje högerorganisation eller kapitalistiskt system finns ett frö av fascism. För att försvara sina intressen inför arbetarklassens krav är kapitalisterna tvingade att i ett givet historiskt ögonblick uppträda fascistiskt. Solidariteten inom fängelset mellan politiska fångar från olika vänsterpartier är total.

Det som har hänt beror på reformismens svek mot arbetarklassen. Den reformistiska delen av Allendes Folkfront sade nej till inbördeskrig, vilket i praktiken innebar att fascisterna tilläts förbereda sig, men däremot inte arbetarklassen. Man sa åt arbetarna att sätta sig ner och vänta medan reformisterna skulle ordna socialismen. Man fattade inte att det är arbetarklassen själv som måste göra revolution, inte ledarna. Man hindrade arbetarklassen att tänka själv.

Reformismen innebär en demokratisering av borgarstaten. Historien har visat att detta är en omöjlighet. Socialism kan endast uppnås genom krossandet av borgarstaten.

Det som har hänt här i Chile är inte det chilenska folkets vilja. Det är fascisternas, militärjuntans och USA-imperialisternas vilja.

Slutligen vill vi säga att det chilenska folket aldrig kommer att ge upp. Vi kommer att kämpa tills fascisterna störtlats. Det finns motstånd och kommer alltid att finnas motstånd så länge juntan sitter vid makten.

Valdivia 29 september 1973.

De politiska fångarna i Valdivia genom Kristian Lund

INTERVJU

Tidningen ARBETARMAKT har varit i kontakt med den hemvändande Kristian Lund, och ni nästa nummer, nr 6-7/73, hoppas vi därför kunna publicera en intervju med honom.

Då Kristian dagligen står i kontakt med hemvändande från Chile - svenskar som jobbat för UBV eller politiska flyktingar - bör denna intervju kunna lämna fördjupade kunskaper om de sociala krafter som nu kämpar i Chile. Dessutom bör vi också kunna få läsa ganska färsk uppgifter om händelseutveckling efter fascisternas maktövertagande.

KAMP MOT

TVÅ STEG FRAMÅT

I mitten av oktober skakades militärregimen i Thailand av omfattande demonstrationer och upplöpp av arbetare och studenter i huvudstaden Bangkok. Hundratusentals människor demonstrerade mot militärjuntan och den politik, som gjort att priserna på alla livsmedel stigit, den politik som stöder sig på amerikanska dollar och amerikanska "rådgivare".

Demonstrationerna ledde till att militärregimens ledande man, general Kittikachorn, tvingades avgå. Han efterträddes av rektorn för universitetet i Bangkok.

Vi kan ännu inte ge någon uttömmande analys av vad följderna blir av detta, men säkert är att den radikala rörelsen i städerna och gerillan stärks.

Vi skall här nedan teckna en bakgrundsbild till utvecklingen i Thailand.

THAILAND - EN BAKGRUND

När FNL-grupperna 1969 plockade fram uppgifter om SENTAB:s vägbygge i Thailand (SENTAB var till huvuddelen KF-ägt) startade en ganska intensiv debatt i svensk massmedia.

THAILAND - KAMPEN MOT IMPERIALISMEN HÅRDNAR

Men vad som saknades från borgarpressen var naturligtvis en analys av bakgrunden till USA-imperialismens krigshandlingar i Thailand.

USA:s inblandning i Thailand är naturligtvis betingat av de intressen som ett kapitalistiskt land alltid har, nämligen: nya råvarukällor, billig arbetskraft, nya avsättningsmarknader och att undertrycka rörelser som hotar deras makthegemoni.

När japanerna lämnade landet efter andra världskriget upprättades med USA:s hjälp en militärdiktatur.

Denna militärdiktatur har agerat på gammalt känt manér; stöd till feodalherrar och lokala småpåvar och mottagande av ekonomiskt och militärt stöd från USA.

Under hela sextiotalet har USA byggt ut sina baser i Thailand och militärt rustat upp militärjuntan.

De har under hela Indokinakriget använt Thailand som startplats för spanings- och bombningsuppdrag mot Indokina. USA har idag ca 50 000 man i Thailand och över 500 flygplan.

EKONOMIN

De flesta företagen i Thailand ägs av japanska eller

amerikanska intressen.

Liksom alla andra USA-styrda marionettregimer så dras också Thailand med dålig ekonomi, som exempel kan nämnas att det årliga underskottet i betalningsbalansen är ungefär 2,5 miljarder kronor.

FÖRTRYCK FÖDER MOTSTÅND

Mot bakgrund av allt detta; godsägarnas förtryck av bönderna, amerikaniseringen av landsbygden och framförallt Bangkok, med prostitution och sönderslagandet av den thailändska kulturen, är det inte underligt att motståndet ständigt växer mot både juntan och USA.

THAILAND - ETT NYTT INDOKINA?

Utvecklingen i Thailand kan dock inte direkt jämföras med utvecklingen i Indokina, eftersom landet inte har varit i ständigt krig sedan andra världskriget, som fallet är med Indokina. Därigenom har man, om än i liten skala, kunnat bygga upp en del industrier. Detta har medfört att det ekonomiska läget i Thailand inte har varit så dåligt under sextiotalet.

i mitten av oktober.

Enda möjliga vägen för Thailand att kasta ut USA-imperialisterna är att en stark front bildas av de radikala krafterna; gerillan, arbetarklassen och stora delar av de militanta studenterna.

Den universitetsrektor som utsetts till ny regeringschef har säkerligen många av studenterna bakom sig, men knappast gerillan. Stödet från gerillan är avgörande, eftersom den ständigt utvidgar sitt stöd från lantproletariatet - de stora massorna. Och det är i första hand på dessa som en front mot USA-imperialisterna måste byggas.

J T

Men i slutet av sextiotalet och under hela sjuttio-talet har inflationen varit våldsam pga alla amerikanska dollar som pumpats in. Det är främst detta som varit grunden för arbetarnas och strejker och demonstrationer i Bangkok. Men endast arbetarklassen var inte tillräcklig stark för att skaka regimen. Fler grupper har dock under sjuttio-talet kommit i opposition mot militärjuntan. Främst gäller detta studenterna, som radikaliserats märkbart under sjuttio-talet. Denna radikalisering beror främst på att militärjuntan utövat en allt hårdare styrning av undervisningen och när studenterna har börjat ifrågasätta och diskutera och på senare tid också gått till handling har de mötts av juntans polis och militär.

ARBETARE OCH STUDENTER TILLSAMMANS

Men några större förändringar kunde inte heller studenterna åstadkomma ensamma. Arbetare och studenter såg under kampens gång att de kämpade mot samma fiende och kom så samman i kampen. Först då skakades militärjuntan i grunden och fick också avgå efter de våldsamma demonstrationerna och gatukravallerna

Ett stort steg från kolonialism och utsugeri har Guinea Bissaus folk tagit i och med självständighetsförklaringen, som antogs av nationalförsamlingens 120 delegater för ett par månader sedan.

Visst förlorade man en viktigt hörnsten när Cabral mördades av portugisiska agenter, men det stod många bakom honom för att axla den del av "bördan" som ett ledarskap innebär.

Det viktiga, för uppbygget av landet, är dock den demokratiska basorganisering man har, som utgjorde förutsättningen för självständighetsförklaringen.

Viktigt under den närmaste tiden är hur andra stater

GUINEA BISSAU LÄMNAR KOLONIALISMEN BAKOM SIG

kommer att reagera på denna nya statsbildning. Då kommer fiender och vänner att avslöjas.

Intressant är att se hur Kinas hjälp utvecklats under de senaste 6-7 åren. Under mitten av sextiotalet var stödet ganska generöst tilltaget och utgjorde en progressiv del av Kinas utrikespolitik. Idag har det blivit en skamfläck för varje ärlig antiimperialist.

Orsaken till detta är att PAIGC, helt riktigt, vägrat bryta sina förbindelser med Sovjetunionen.

Detta har lett till att Kinas stöd i dagsläget är nära nog obefintligt, så kan det alltså gå med den "proletära internationalismen".

GUINEA BISSAU VÄXER FRAM

I de befriade områdena, ca 80 % av landets totala yta, växer ett nytt samhälle fram.

Befolkningen blir mer och mer medveten om varför den måste kasta av sig det imperialistiska oket och kämpa för nationell befrielse. Att befrielsen inte är någon "tebjudning", visar detta uttalande från en politisk kommissarie, hon säger: "Ibland frågar folk hur länge detta krig skall hålla på. Jag svarar, det är inte Gud som slutför kampen åt oss, det är vi själva som måste göra detta."

Trots alla stora framgångar i de befriade områdena - sjukvård - jordbruk - undervisning, finns flera dagliga problem som måste lösas. Det gäller speciellt vissa svåra virussjukdomar och den dagliga hygien. Men svårigheter skapar uppfinningsrikedom. Kastruller tillverkas numera av nedskjutna flygplan och av de bomber som de portugisiska imperialisterna vräker ned över de befriade områdena.

Rent militärt bör PAIGC kunna göra ännu större framgångar, så som läget är just nu. Portugiserna är helt

hänvisade till ett liv i fästningarna och flygplanskabinerna, medan befrielseströrelsen behärskar markområdet nära nog totalt. Även där PAIGC:s militära aktivitet inte är särskilt hög, som på Cap Verdeöarna, har de folkets stöd.

STÖDET

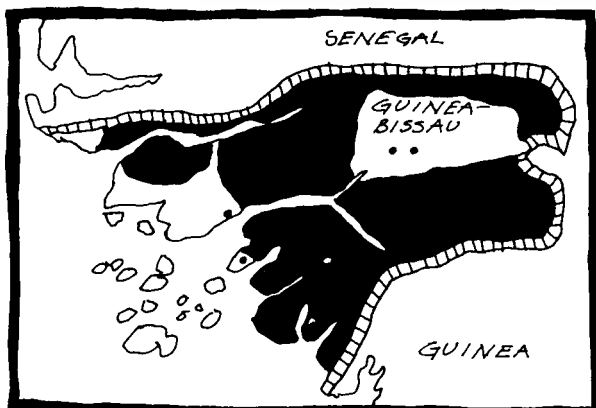
När man ser till svenska regeringens stöd till PAIGC, bör man ha i minnet att detta är minst sagt dubbelbottnat. Å ena sidan bjuder man in Cabral till sossekongressen och utlovar vitt och brett ett fortsatt humani-

tärt stöd. Å andra sidan, låter man företag som Al-gots, Eriksberg och Kockums etablera sig i det fascistiska Portugal, för att dra sitt strå till den världsomspännande utsugningen. Men kan man vänta något annat av det svetsa kapitalets förvaltare - sossarna.

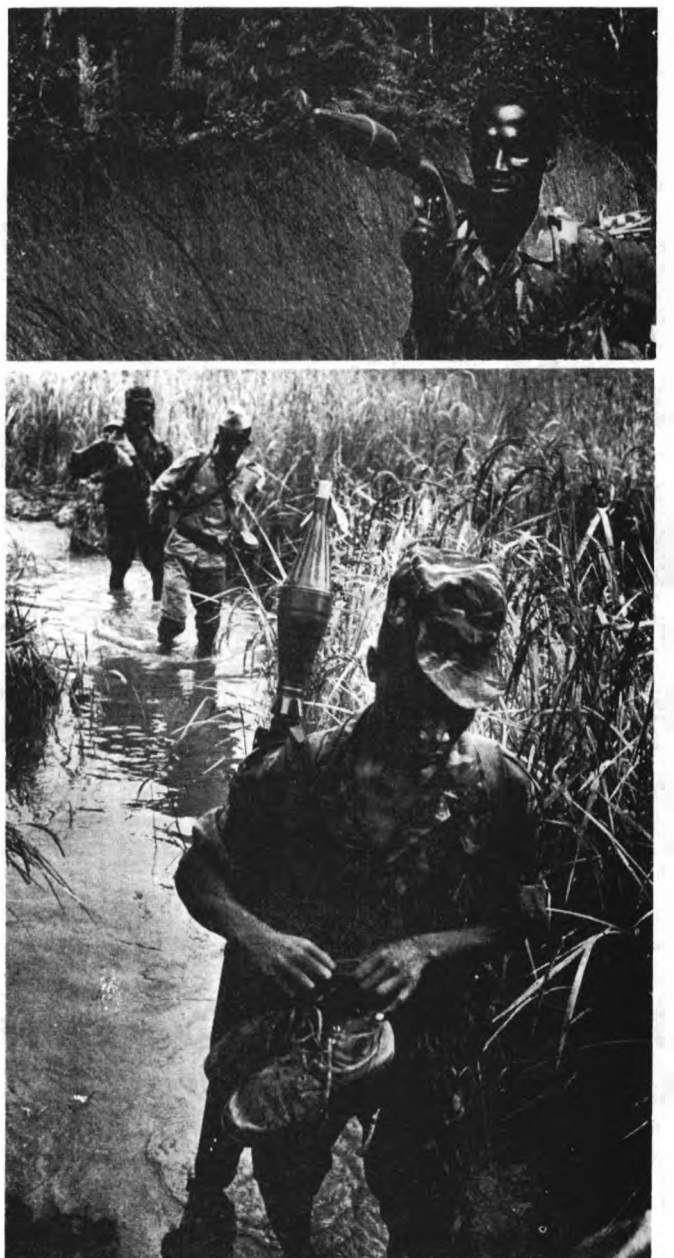
Vi vet att regeringens stöd till PAIGC och övriga befrielseströrelser i Afrika inte är något ärligt stöd. Men vårt stöd, vår kamp mot kapitalism och imperialism för socialism, det stödet får inte avta, det måste intensifieras.

RJ

STÖD PAIGC pg.36 48 92-0

■ BEFRIADE OMRÅDEN
□ OMSTRIDDA OMRÅDEN

IMPERIALISMEN I

STÖD DE BELGISKA GRUVARBETARNA

Som vi berättade i förra numret, bekämpas de belgiska gruvarbetarna, i sin kamp för *rätten till arbete*, såväl av staten som sina "egna" fackföreningar.

Tidningen ARBETARMAKT har just i pressläggningsögonblicket fått en ny rapport från Belgien, vilket fullt bekräftar detta. Trots att vi, när detta skrivs, ännu inte hunnit översätta rapporten i sin helhet, kan vi berätta följande:

o Insamlingarna i Belgien till gruvarbetarna bekämpas effektivt (tyvärr) av myndigheterna och fackföreningarna. Man vill på detta sätt söka förhindra gruvarbetarna att föra fram sin syn på de nu nedläggningshotade gruvorna.

o Försök att så ut splittring bland gruvarbetarna - bl a genom att söka spela på religiösa och språkliga konflikter (inte mindre än c:a 20 språk talas av gruvarbetarna. Många är s k "gästarbetare"), synes, av allt att döma, också börjat slå rot. Detta förklarar mycket av avsaknaden av enhetliga aktioner (t ex mer omfattande strejker). Småstrejkerna och mindre demonstrationer avlöser förvisso varandra, men några varaktiga resultat uppnås inte p g a aktionernas bristfälliga och alltför lokala organisering.

Vi uppmanar följaktligen alla kamrater att *intensifiera solidaritetsarbetet för de belgiska gruvarbetarna*. STÖD INSAMLINGEN FÖR DE BELGISKA GRUVARBETARNA, **pg 86 2133-6**

("Solidaritetskommittén för de belgiska gruvarbetarna, Stockholm")

I nästa nummer återkommer vi med en mer utförlig rapport om den senaste tidens händelseutveckling.

Bilden: I den rent fysiska kampen mot de belgiska gruvarbetarna har den belgiska säkerhetspolisen, BOB, haft ett intimt samarbete med militärapparaten. Men också NATO:s trupper, som finns stationerade lite varstans i Europa, har deltagit i detta arbete.

ITALIEN: ORGANISERAD SJÄLVSTÄNDIG ARBETARKAMP

Sedan slutet av 60-talet har de stora industristäderna i norra Italien utgjort ett riktmärke för den italienska arbetarkampen. Det är främst Fiat-fabrikerna i Turin och Milano som gått i spetsen för kampen. Idag, fyra år efter den våldsamma arbetarrevolten i Turin 69-70, är detta intryck än mer påtagligt.

Släkten Agnelli, som äger Fiat och i praktiken äger det mesta av "det övriga samhället" i Turin med omnejd, har verkligen fått vidkännas ett allt körvare klimat.

Arbetarna har utvecklat effektiva s k "rullande strejker", där den ena punktstrejken avlöser den andra och på så sätt trasat sönder hela produktionen. På FIAT-fabrikerna har arbetarna det senaste halvåret strejkat i snitt var trettonde timme, och samtidigt har frånan rusat i höjden. Idag är den i snitt 30% per arbetare!

Detta är arbetarnas svar på den alltmer uppdrivna

arbetstakten, som FIAT sökt genomdrivna för att kompensera förluster för strejker och frånvaro. Men detta får endast en motsatt effekt.

Nu tycks emellertid FIAT slagit på reträtt, och söker nu desperat samarbeta med de gula fackföreningar, som i takt med kampen förlorat allt större delar av den obetydliga kontroll över arbetarna man en gång haft. Enligt Metallarbetaren (nr 39/73) prövar nu facket och FIAT-ledningen "nya grepp vid bandet", t ex arbetsöar och s k "självstyrande grupper".

Och nog är det bråttom alltid. Parallellt med fackföreningarnas alltmer öppna och vidriga förräderi mot arbetarna har arbetarna sökt sig nya former för organisering. Ett synnerligen effektivt organiserat nät av demokratiskt valda baskommittéer har nu börjat växa sig starka nog att i praktiken helt kontrollera arbetet. Några "arbetarråd", som Röda Arbetet i nr 7/73 velat göra gällande, är definitivt inte detta.

Det är en kamporganisering och en väldigt effektiv sådan. Inte något mer. Existensen av arbetarråd är först möjlig, när arbetarklassen ställer hela det rådande samhället åt sidan, och organiserar egna maktorgan, myndiga och starka nog att ta över *all verksamhet i ett samhälle*.

A.T.

Vi hoppas i nr 1/74 kunna lämna en utförlig rapport om den italienska arbetarkampen, samt också ta upp den italienska vänstern och syna dennas verksamhet.

redaktionen

ATT LÄSA:

Som en bra skildring av arbetarkampen på FIAT-fabrikerna i Turin vill vi rekommendera till läsning "Revolten i Torino" av Nanni Balestrini (Raben & Sjögren).

Bilden t v visar Fiats nya anläggningar i Cassino i mellersta Italien. Bilden t h: Fiat arbetarna i Turin demonstrerar under den avtalsrörelse som nyligen avslutats i Italien. En avtalsrörelse som drog ut mycket i tiden, och bl a gav metallarbetarna rejäla lönepåslag. Men att maktpositionerna inte förändras den vägen, kan man bl a utläsa av bilden. "Ockupation! Ockupation!"

LIP-AKTIONENS MOTSATTS?

EN PASSIV OCH HELT FACKFÖRENINGSKONTROLLERAD OCKUPATION AV TRIUMPHS MOTORCYKELFABRIK I COVENTRY, ENGLAND

I mitten av september fick de 1700 anställda vid Triumphs motorcykelfabrik i Meriden veta, att fabriken med största sannolikhet kommer att läggas ner vid årsskiftet. Motorcykelfabriken ligger strax utanför Coventry i England.

Orsaken sades vara den allt hårdare konkurrensen från de japanska motorcykeljättarna, Honda och Kawasaki.

Tisdagen den 2 oktober, efter diskussioner på arbetsplatsen, och på de berörda fackföreningarnas initiativ, beslutade man sig för att ockupera fabriken, och därefter själva söka upprätthålla produktionen i full skala och detta utan några betydande

En jämförelse med ockupationen av LIP och denna är viktig och motiverad. I Besançon klargjorde arbetarna redan från kampens första dag, att man "inte är ute efter att driva ett arbetarstyrt företag på kapitalismens villkor", och inte heller "gjorde sig några drömmar om att detta var möjligt". Vad man gjorde var, att vända en arbetsköparoffensiv till en arbetaroffensiv, hot om rationaliseringar och inskränkningar av driften till en försvarskamp som mynnade ut i en ockupation.

På Triumphs motorcykelfabrik i Meriden är förhållandet nästan det motsatta. Där söker arbetarna intala sig själva att det visst går att skapa "socialistis-

temet. På fabriken står också fackföreningarna, till skillnad från LIP, i kampens ledning, och bekämpar effektivt varje försök från arbetarna att välja den självständiga och utom-parlamentariska kampens väg, samt avslöja fackföreningarnas dimridåer om att "vi ska också driva fabriken på basis av lönsamheten".

Huruvida Triumphs-arbetarna ännu kunnat avslöja dessa illussioner, och i kampen i stället börjat omfatta ett allmänt anti-kapitalistiskt medvetande, är oss för närvarande obekant. Men som det nu ser ut, när man börjat förhandla med arbetsköparna om att köpa fabriken, har vi all anledning att betvivla detta.

Böcker

DRÄNGEN I KLARA

Med *Drängen i Klara* (Wahlström & Widstrand, pris ca 28:-) debuterar *Per Holmer*, Stockholm, som romanförfattare.

Handlingen utspelar sig i Stockholms Klara-kvarter, där huvudpersonen, Lasse Lindfors, som i mångt och mycket tyder på att vara Per Holmer själv, tjänstgör som brevbearare. Eller "postdräng" som det en gång kallades. Därav boktiteln.

På ett mycket okomplicerat och verklighetsfast sätt redogör författaren för en arbetsvecka "i verkets tjänst". Om arbetshetsen, gliringarna arbetskamrater emellan, förmännens arttonhundratalsfasoer, men också om tillfälliga ljuspunkter i tillvaron, som sin flickvän och de demonstrationer, i vilka Lasse, hur utarbetad han än är, går med i. Inte sällan också funderande över "den verkliga meningen med det här". Överhuvudtaget tycks just apatin, maktlöshetskänslor och passiviteten präglade Lasses tillvaro.

Trots detta är boken väl värd att läsas, och har man själv en gång varit brevbearare måste den kännas väldigt angelägen. Den så att säga sammanfattar allt det man inte själv orkade med då, när förmännen skrek sig hessa om "slarv" och kroppen pg a arbetstiderna, varje morgon tycktes vilja göra revolt.

f d brevbearare

NU I "IB-TIDER"

Kan det vara lämpligt att påminna om attentatet mot Norrskensflamman. *Ulf Oldberg* gav ut en bok, *Attentatet mot Norrskensflamman* (Bonniers, 1972), som tar upp och granskar händelserna i samband med attentatet och pressens reaktioner.

Jämför man attentatet mot Norrskensflamman, då fem människor mördades, med IB-affären är det naturligtvis stora olikheter. Men det grundläggande, de makt-havandes agerande, är lika. Nu, som då, försöker de slingra sig undan. Nu, som då, skriker tjuven, "ta fast tjuven". Nu, som då, visar de socialdemokratiska ledarna sitt rätta ansikte, de står idag, 1973, liksom 1940 på reaktionens och borgarklassens sida. En viktig bok med andra ord. Läs den!

T. J.

& Insänt

I ARBETARNAS KAMP FÖR MÅNADSLÖN:

KFMLr OCH SOSSEBYRÅ-KRATER I SAMMA BÅT!

Jag vet att tidningen ARBETARMAKT medvetet sökt undvika att inrikta huvuddelen av sin agitation vid kritik av diverse s k "vänsterorganisationer". Och det tycker jag är fint.

Men den här artikeln måste ni i alla fall publicera. Den handlar om det alltmär betydelsefulla arbetar-kravet om månadslön och hur t ex KFMLr och sossebyråkraterna reagerar inför detta.

Jo, man reagerar på följande sätt (samstämmigt): man försvarar ackorden och all annan arbetsvärdering, och det är detsamma som att ställa upp till ackordshetsens försvar! Att sossebyråkraterna i "min" fackförening, Metall, länge gjort detta, det känner jag till och jag har inte nämnvärt förvånats över detta. Men att organisationer som KFMLr, som ju åtminstone säger sig vara "revolutionära" och "kommunist", också gör detta, visste jag faktiskt inte.

På ett möte i "min" avdelning av Metall gick det t om så långt att en KFMLr-are angrep en kamrat för att "svamla", när han pressade "vårt" kongressombud på bl a frågan om månadslön, som ju var en av de frågor som kongressen intog en direkt arbetarfientlig hållning. När sedan KFMLr-aren kläckte ur sig något om att "månadslön och ackord är skit samma sak" höll några kompisar och jag på att bli förbannade, och såg då därför ingen anledning att längre närvara vid detta möte, som mest tycktes samlat, i denna fråga, ett fåtal helt eniga KFMLr-are och sossebyråkrater. Och lita på att de senare mätte när de fick hjälp av KFMLr att slå ned på det helt berättigade kravet om månadslön.

När ska det gå upp för dessa stalinister, att införandet av månadslön väsentligt skulle undanröja en massa praktiska problem för arbetarna, att idag komma samman och snacka? Nu tror jag förstås inte att de någonsin kommer gå upp för dem, då jag bestämt tror att de har direkta organisatoriska intressen av att arbetarklassen förblir aplittrad av ackordshets. Så de, i en massa ekonomiska kamper, kan rycka dom åt sig som är mest förbannade, och lämna den "grå massan" åt sitt eget ödet. Det är åtminstone min uppfattning.

Metallarbetare

Kamrat,

Skriv gärna insändare som vi kan publicera. Om sän't du tycker vi missat att ta upp, vi tagit upp på ett felaktigt sätt, osv.

Redaktionen

FÄLLAN SLÅR IGEN

Nils Parling har utkommit med en ny bok, *Fällan* (Författarförlaget, ca 20:-).

Boken berättar om några "dödsdömda" skogsarbeters liv i Värmland. Deras liv är en kamp utan åthävor kampen består främst i att försöka hålla sig kvar i den egna stugan, vid det gamla jobbet.

Nils Parling låter under romanens gång några "lösningar" skymta förbi för den dödsdömda bygden: varför läggs inte sågverken och massaindustrierna där råvarutillgångarna finns, skulle inte bygden kunna leva på turister?

Romanen är handfast och verklighetsnära, den handlar om vad som dagligen drabbar skogsarbetare och småbrukare i norr- och mellansverige - utslagningen på grund av olönsamhet.

Det raka språket, fina människobeskrivningen, beskrivningen av skogsbolagens metoder, det är det som gör boken läsvärd.

När fällan slagit igen för bokens huvudperson, Algot Kvarnström, alltså när han fått besked om att han är slut som skogsarbetare och skogsbolaget klickar honom från hans gamla stuga, då kan han inte hålla sig längre, utan skäller ut allt vad storgubbar heter. Boken mynnar ut i en tanke hos huvudpersonen, en tanke som kanske omsätts i handling så småningom: "Ett kapitalistiskt system manipulerar självrådigt med de lägre samhällsskikten, nu som alltid tillförne. Framlägger sina dekret. Läger oemotsägliga ord i företrädares mun. Hör! Lyd! Basta!..."

John

ÄNTLIGEN! ETT TEORETISKT ORGAN! RÅDSMAKT

Teoretiskt organ för Förbundet Arbetarmakt

nr1

pris 2 kr

Brytning med "frihetligheten"

Paris- kommunen

Med den skärpta profilering som den närmaste tiden kommer att känneteckna alla vänsterorganisationer, måste *Rådsmakt*, som blir *Förbundet Arbetarmakt:s teoretiska organ*, hälsas välkommen.

Den kommer säkerligen att svara mot de krav vi bör ställa på ett teoretiskt organ för en revolutionär organisation.

Första numret, som utkom idagarna, behandlar två så viktiga ämnesområden som den utopiska "socialismen" och Pariskommunen. I artikeln om den utopiska "socialismen" naglar vi t ex fast anarkismen och syndikalismen vid dess rätta plats. I artikeln om Pariskommunen, som är skriven under rubriken "Marx och Trotskij om Pariskommunen", görs en avgränsning till Trotskij:s syn på Pariskommunen.

Vi vill uppmana alla våra medlemmar och sympatisörer att genast teckna en prenumeration på *Rådsmakt*. I det uppbyggnadsskede som tidskriften just nu genomgår, kommer antalet prenumeranter att vara betydelsefullt för dess spridning.

Alltså KAMRAT! Endast 10:- över postgironummer 87 99 69-4 och du får fyra nummer direkt hem i brevlådan.

Skriv "Tidskriften RÅDSMAKT" som betalningsmottagare på postgirotalongen.

kamrat, glöm inte stödfonden!

Nej, just det. Nu behöver vi pengar bl a för att kunna rusta upp våra nya arbetslokaler

För visst vet vi alla att det revolutionära arbetet kostar pengar. Och det är ju därför vi har stödfonden. Kom ihåg att ensam är svag! Tag därför och sätt in det du kan avvara på postgirokonto 23 71 77 - 1. Märk talongen "STÖDFONDEN". Låt oss gå framåt, tillsammans!

na 23 71 77-1

TRÄKONGRESSEN

Träindustriarbetarförbundet har haft kongress, 23-29 september. "Representanter" för 70 000 träarbetare har i "demokratisk ordning" beslutat om förbundets linje de närmaste fem åren.

Resultatet blev som väntat magert. Alla kontroversiella frågor sopades snabbt undan. Förslagen om lokal strejkrätt och omröstning om avtalen spolades med hänvisning till den "solidariska lönepolitiken". Och, som förbundssekreterare Erik Strutz uttryckte det, "om enskilda medlemsgrupper själva fick driva sina lönefrågor skulle det också vara omöjligt att driva någon solidarisk lönepolitik." Strutz påpekade också, att förbundet ställer sig utanför LO, som ju kräver att förbundsledningen ska ha vetorätt. LO-bossarna och förbundsledningarna har tydligen klart för sig att arbetarna genomskå-

dat deras bluffavtal och inte skulle acceptera lönenedpressningarna om de fick rösta om avtalen.

Vad beslöt då kongressen? Ja, efter avslagen på motionerna om strejkrätt, omröstning om avtalen och månadslön blev det inte mycket kvar. En statlig branchutredning ville den i alla fall ha, och löntagarrevisorer i företag som får statligt stöd. Kongressen ville också att de fackliga organisationerna ska bli remissinstanser då det avgörs vilka företag som ska få stöd.

Kravet att förbundsstyrelsen ska utreda frågan om etableringskontroll var det enda som gick igenom mot styrelsens vilja. Men i händerna på Erik Lehman och andra vana klassamarbetsmän torde inte ens ett så moderat krav ge något positivt resultat.

Träkongressen är ännu ett bevis på att facket inte längre är till för arbetarna. Några reella förbättringar var det länge sedan fackpamparna åstadkom, nuförtiden klarar de inte längre av att försvara tidigare framsteg. Pampar och byråkrater som Erik Lehman och Gunnar Nilsson företräder inte arbetarnas sak. De är arbetsköparnas handgångna och är inte värda vårt förtroende.

U J

KAMRAT, STUDERA ORGANISERAT!

Att studera är viktigt. För en socialist nödvändigt. Man måste "hänga med" i nästan allt vad som händer. Kunna kommentera och förklara för okunniga jobbar-kompisar, som i sitt tröttande och nedslitande arbete inte orkar läsa borgarblaskorna med de kritiska ögon som måste till för att vardagen bara inte skall bli en orgie i våldtäkter, mordbränder, redarbröllop, m m.

I arbetsplatsfrågor som har med ens eget jobb att göra har man bara ett fack, som i allt går företagsledningens ärende, att "ty sig åt". Nej, i ett klassamhälle som vårt hålls majoriteten av befolkningen, de som står nere på verkstadsgolvet, medvetet nere i skiten; passiviteten och okunnigheten.

Här axlar en socialist ett dubbelt ansvar. Man skall dels knega ihop till brödfödan liksom alla jobbar-kompisar, dels agitera för ett rättvisare samhälle: det socialistiska! Ett samhälle där det är jobbararna som bestämmer. Ett samhälle där det är jobbararna som har makten. ARBETARMAKT, kallar vi det.

Att agitera är ofta inte så lätt. Man har alltid en massa förmän och annat folk som springer omkring och vaktar på en så att man inte "uppviglar". "Uppviglar", till vadå? Till ett rättvist samhälle. Det måste väl vara okay? Javisst. Men det finns dom som tjänar grova stålar på orättvisan. Profit kallar vi de stålarna, och kapitalister de som stoppar alla dessa stålar i egen ficka. Bara en sådan grej. Sådant måste man kunna förklara för sina jobbar-kompisar och inte börja darra på stämman när någon förmän börjar skrika sig hes om "uppvigling". Man måste kunna ge svar på tal. Ordentligt, så det hörs! De utåtriktade studiecirkelklar som Förbundet Arbetarmakt anordnar har just denna uppgift, att kunna förklara och kommentera det som sker omkring oss; hur det kommer sig att "det är som det är" och hur det skall bli bra. Men också det historiska förloppet som gjorde att det blev som det är, och hur vi bäst skall organisera kampen för att göra slut på förtrycket och utsugningen. Allt detta upplever vi som nödvändigt att veta om vi en dag skall kunna göra slut på eländet.

De studiecirkelklar vi kommer att genomföra är elementära och det krävs inga förkunskaper mer än ett brinnande intresse och en nypa av tid och studiedisciplin.

Meddela oss namn och adress, och vi kontaktar dig för vidare information.

Kontakta närmaste regionskontakt:

Förbundet Arbetarmakt, Box 49 035, 100 28 STOCKHOLM 49 - Förbundet Arbetarmakt, Box 31 102, 400 32 GÖTEBORG 31 - Förbundet Arbetarmakt, Box 154, 551 02 JÄMKINGE

IB:S SPIONERI-KAPITALET GARANTI!

Folket i Bilds avslöjande av Informationsbyrån (IB) och dess verksamhet är en viktig sak. Avslöjandet är viktigt eftersom det ytterligare skrapar av den fernissa av "demokrati" som borgarna och deras medlöpare älskar att tala om.

Konkret avslöjar Folket i Bild följande:

Sveriges uppbindning till de kapitalistiska staterna och deras spionorganisationer.

Kontrollen av och infiltrationen i progressiva och revolutionära organisationer.

Det socialdemokratiska partiets (stora delar av ledningen) vetskap om och aktiva arbete i IB.

IB:s samarbete med näringslivet och verifierandet av mistankarna om industrins försvarsbyrå, som riktar sig mot militanta arbetare.

IB-AVSLÖJANDET - DESS HÄNDELSEFÖRLOPP

Det var i nummer 9/73 som Folket i Bild började sina avslöjanden. Då avslöjade man bl.a. att IB har agenter som spionerar i Östeuropa, att IB har samarbete med västerländska spionorganisationer, infiltration i fackföreningar, FNL-grupper och politiska organisationer och inbrott på ambassader.

I nr 10/73 berättar man mer konkret om IB:s verksamhet och namnger personer som aktivt bedriver spionage och infiltrerar i politiska organisationer.

I nr 17 fortsätter avslöjandena, med bl.a. reportage om spionage, från IB, mot Demokratiska Republiken Vietnam och Folkrepubliken Kina.

I nr 18 tar man upp och visar hur militärer och politiker försöker slingra sig undan IB-avslöjandena.

På måndagsmorgonen den 22 oktober häktades så fem medarbetare till Folket i Bild.

PUBLICERA ALLA UPPGIFTER!

I nr 19/73 förklarar Folket i Bild varför man avslöjade IB. Vad de ville uppnå är följande:

att riksdagen skärper vakthållningen om Sveriges oberoende och en alliansfri utrikespolitik

att en parlamentarisk fempartikommission tillsätts för att undersöka IB:s verksamhet

att all säkerhets och underrättelseverksamhet ställs under parlamentarisk kontroll

att riksdagen sätter stopp för de politiska övergreppen mot den svenska vänstern och de progressiva enhetsfronterna

Folket i Bild är således inte emot IB i sig, nej, man vänder sig enbart mot att IB inte står under "parlamentarisk kontroll". "Det är alltså bra att Sverige har en underrättelsetjänst. Men på denna måste man ställa krav: För det första att den är kontrollerad. Underrättelsetjänsten får inte fungera som en stat i staten. För det andra att den inte agerar i strid med den officiella alliansfria utrikespolitiken." (FiB-Kulturfront nr 19/73).

Kapitalets handgångna män under razzian mot Folket i Bild.

Denna blåögdhet som kommer fram i Folket i Bilds ledare är inte beklagansvärd, eftersom det sannolikt är medvetna människor som har skrivit artikeln. Nej i stället sprider den medvetet illusioner, eftersom den vägrar att föra ut en riktig analys, vägrar klargöra att en kapitalistisk stat *måste* ha någon slags spionorganisation för att känna sig säkra i sadeln, för att kunna förtrycka, för att säkra kapitalets diktatur.

Skall nu Folket i Bild kunna utveckla sina avslöjanden; avslöja vad IB är ett uttryck för, måste man föra ut en konsekvent linje. Man måste klart ta ställning mot kapitalismen och för socialismen, allt annat är att lägga ut dimridåer och därmed hjälpa kapitalisterna och deras lakejer i deras spionage på och förföljande av militanter.

Folket i Bild påstår sig ha uppgifter om ett flertal personer som infiltrerar i olika revolutionära organisationer. Konsekvensen av detta måste naturligtvis bli att man meddelar respektive organisation om dessa personer, allt annat handlande tjänar enbart reaktionen.

Folket i Bild vill ha enhet kring sina småborgerliga paroller. Kan man inte få det så försöker man hindra organisationer från att föra ut en riktig analys. Detta försökte man nämligen göra i Göteborg den 23 oktober i samband med IB-demonstrationen där. Personer från Folket i Bild försökte hindra militanter från Förbundet Arbetarmakt och Förbundet Kommunist att föra fram parollen IB:S SPIONERI - KAPITALET GARANTI. Detta lyckades naturligtvis inte, utan under den "palaver" som uppstod så slöt fler och fler upp bakom en riktig paroll.

Vi försöker inte stoppa Folket i Bilds paroller, och eftersom ni påstår er vilja ha enhet, så frågar vi er: Varför försöker ni hindra att en riktig analys förs fram, vem tjänar på det?

Vi skall inte ställa fler frågor, vi vet svaren, vi vet vart de leder - de leder till klassarbete, de leder till en virrig analys, de leder till en menlös propaganda, till en menlös politik, som aldrig kommer att ställa kapitalets makt i fråga.

Kamrater/medlemmar i Folket i Bild, på vems sida står ni?

DET ÄR DAGS ATT VALJA SIDA NU!

Vi uppmanar våra medlemmar och sympatisörer att aktivt arbeta för följande paroller:

SLÄPP DE FÄNGSLADE FIB-MEDARBETARNA!

AVSLÖJA IB:S VERKSAMHET!

IB OCH SOCIALDEMOKRATI - KAPITALET GARANTI!

Vi uppmanar Folket i Bild:

SPRID ALLA UPPGIFTER NI HAR OM IB!

MEDDELA ALLA REVOLUTIONÄRA OCH PROGRESSIVA ORGANISATIONER OM INFILTRATÖRER!

ARBETARPRESS ERBJUDER:

Utan en revolutionär teori - ingen revolutionär rörelse!

Detta är en av utgångspunkterna för vår pamflettutgivning.

Vi ger ut pamfletter, som behandlas styvmoderligt av den övriga "vänstern".

Varför de inte är så intresserade av de områden vi tar upp förstår du säkert om du läser någon av våra pamfletter.

Följande pamfletter kan du beställa från oss:

Lenin som filosof av Anton Pannekoek. I denna pamflett tar den holländske marxisten upp och dissekterar Lenins filosofiska tänkande. Han visar hur Lenin är oförmögen att ens förstå de filosofiska system han föresatt sig att kritisera sönder. (Pris 8:-)

Politikens irrationalitet av Maurice Brinton avslöjar hur den borgerliga synen på sexualiteten och uppfostran har fått, och kommer att få, katastrofala följder för "vänstern" och dess praktik. Författaren, som grundar sig på Wilhelm Reichs revolutionära psykologi, tar också upp en av de faktorer som borgarklassen stöder sig på i förtrycket av arbetarklassen. Här är inte polis och krigsmakt tillräckliga, ja inte ens den borgerliga propagandan räcker till. För att massorna ska acceptera propagandan fordras att den svarar mot massornas förvärvade (genom bl.a. uppfostran) karaktärstruktur. (Pris 5:-)

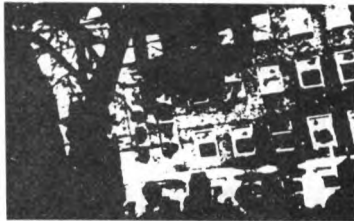
Klasskamp i Polen 1970-71 tar upp och analyserar utvecklingen i Polen sedan 1945. En utveckling som pekar fram mot arbetarnas omfattande strejker och militanta aktioner, som fabriksockupationer och bildandet av arbetarråd, i början av sjuttitalet. (Pris 4:-)

Socialismens innebörd av Paul Cardan tar upp "något" som den traditionella "vänstern" missat, nämligen SOCIALISMEN, vad den är och vad den inte är. Paul Cardan påstår sig inte utreda hela socialismens innebörd, men han ger viktiga riktlinjer. (Pris 2:-)

Politisk plattform för Förbundet Arbetarmakt sammanfattar Förbundet Arbetarmakts syn på socialismen och vägen dit. Stor vikt har också lagts vid vad vi menar med socialistiskt medvetande, och hur arbetarklassen kan omfatta detta.

Till plattformen har vi lagt vårt handlingsprogram och stadgar. (Pris 2:-)

KLASSKAMP I POLEN 1970-71

Szczecin 18 december 1970: kommunistpartets högkvarter brinner.

4:-

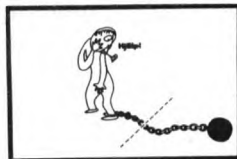
PAUL CARDAN:

SOCIALISMENS INNEBÖRD

2:-

Andra utökade upplagan:
appendix - Clara Zetkin, Victor Serge

MAURICE BRINTON:

AUKTORITÄR UPPFOSTRAN,
SEXUELLT FÖRTRYCK OCH

POLITIKENS
IRRATIONALITET

53:-

ANTON
PANNEKOEK

LENIN
SOM FILOSOF

8:-

POLITISK PLATTFORM UPPGIFTER STADGAR

FÖRBUNDET
ARBETARMAKT

24:-

ARBETARPRESS, som tidigare har administrerats av medlemmar och sympatisörer i Förbundet Arbetarmakt i Jönköping, har nu flyttat till Göteborg och registrerats som ekonomisk förening.

De byråkratiska kvarnarna har tyvärr lagt hinder i vägen för vårt arbete, så tillvida att vi ännu inte

fått boxnummer och postgiron. Tills detta är klart, får du beställa pamfletterna via p g 86 58 50-2, ("ARBETARPRESS c/o Tidblom") eller över Box 221, 551 02 JÖNKÖPING.

Beställningar understigande 15:- expedieras endast genom förskottsinsbetalning på postgirot.